

Maden işçisi, ikinci defa

sömürü düzenini protesto etti

Geçen hafta içinde maden işçileri, ocaklardan kıp Atatürk heykelinin önünde toplanarak, senelerin ezilmişliğini protesto etti. Bu arada bir çok üzücü olaylar cereyan etti. İşçiler coplandı, hatta daha ileri gidilerek gaz bombaları ile dağıtıldı.

Bu arada yüzlerce işçi maden işçileri sendikası-

Düzen suçlu arıyor

Bu ikinci, 1965 olaylarından üç sene sonra işçiler veniden ayaklanıyor hatta bu sefer bizzat hükümet meydanına kadar gelerek sendikalarını taşıyor ve senelerin ezilmişliğinin acısını çıkarmak istiyor.

Her seferinde olduğu gibi bu sömürü düzenin sahipleri gene suçlu aramaya kalktılar, Göya işçiler tahrik edilmiştir. Ve olaylar bu tahrik neticesinde patlak vermiştir.

Elbetteki bu sömürü düzeninin sahipleri suçun kendilerinde olmadığını anlatmak için ona buna çamur atmaya kalkacaklar. Tıpkı saklanmak için deve kuşunun başını kuma sokması gibi.

Besleme basında boş durmayacak ve suçu bu kap kaç düzenin karşısında olan ve emekçilerin mutluluğu için bizzat onları meclise davet eden Türkiye işi partisi ne atacakdı.

Düşünmüyorlar, acaba işçiler iki de bir neden ayaklanırlar? Meselelerin derinliğine inmeden (Devamı 4 ncü sayfede)

nı ve yöneticilerini yuhalandı. Üzülmeyen ve Kozlu bölgelelerinde işçilere nutuk çekmeye kalkan bazı müesseseler yöneticileri ve AP. İktidarının bakanları, işçiler tarafından dinlenmedi, protesto edildi. Müdür ve bakan arabaları ile işçilerin toplu bulunduğu yerlere gitmeye ve fotoğraf çekmeye kalkan bazı gazeteciler dövüldü.

Toplum biliminden yoksun toplum polisi işçilere sert şekilde davranışından ötürü işçilerin sert tepkisi ile karşılaştı ve işlerinde ağır yaralananlar oldu.

Bütün bu hadiselerden sonra bakanından sen dikacısına kadar sözde yöneticiler işçileri suçladı.

Neydi işçinin suçu? İçinde bulunduğumuz sözde demokrasi idaresinde; maden işçisinin barındığı köylerimizde, halâ okul derdi, su derdi halledilemedi. Maden işçisinin aldığı ücret bir alleyl ya-

şatmaktan çok uzak ve çalışma şartları insan hayaliyetine ve anayasamızda ön görülen esaslara aykırıdır. Köylerimiz sağlık hizmetlerinden yoksundur.

Köylerden işe nakledilen işçilerimizin bindiği araba ve trenlerde üst üste hayvan misali taşınmaktadır. Halâ işçiler bir davar sürüsü gibi itilip kakılmakta ve her gün hakarete uğramaktadır. Mesai sekiz saat derler, 10, 12 saat çalıştırırlar ve fazla mesai verilmemektedir. Yemekhane ve pavyonlarda ne doğru dürüst yemek ve ne de iyice rahat edip için yorgunluğunu çıkarabilecek imkanlar vardır.

Aldıkları para, değil çocuklarını kendilerini bile beslemekten uzaktır. Bir de bu bozuk düzen icabı sömürü sendi kacılığını da işçisinin kafasına dikmişler. Havzada yirmiden fazla sendika var, işçinin sırtından beslenir. Herbiri bağırta ba-

ğırta aldat keser işçiden. İstifa edersen para etmez, gider derdini anlatırsın yaka paça kovarlar adamı. Hepside nezaretçilerin ve parti madrabazlarının elinde geçim vasıtasıdır. İşçinin herkesten evvel zebani misali kafasına diki len bu adamlar arkalarını kodaman partilere dayamışlar, ne kendilerinden hesap sorulur, ne işçinin derdi dinlenir.

İşçinin en çok şikayet ettiği bu partizanlar, nasıl olurda gene işçi için mücadele eder. İşçi haklarını değil kendi haklarını savundukları şurdan belli ki, her sene nezaretçiler zam alırlar, işçiler toplu sözleşmeyi beklerler.

Toplu sözleşme yapacağız diye Ankara'ya taşınan bu sendika ağaları, ora barlarının en hovarda müşterisidirler. Ve bu tatlı hayatlarının devamı için müzakereleri uzatırda uzatırlar. A.P. İktidarı bunların sırtını sıvazlar.

Maden işçisi bütün bunları bilir, bilir değil yaşar. Yerin 700 metre derinliklerinde canı pahasına tıpkı cephece çarpışır gibi kömür çıkarır, sakatlandığında ya da öldüğünde her ay prim öde-

diği sigortasından kendisi değil avukatlar beslenir.

Dört senede bir sandık başına çağırılır, kıymetli gardaşım, sayın vatandaşım diye türlü, türlü vaatler dinler, ve gerçekten inanır bu defa hayatının düzeleceğine. Ama bakarki gene eski tas eski hamam.

Ankara, İstanbul gazeteleri sözde millet hizmeti yapar. Kimi hükümeti tenkit eder, kimi ondan yana çıkar ve hiç birisi sormaz işçiye senin halin niceydi diye. Kendi kendilerine kahraman olurlar, hatta hapse girerler. Bir hadise oldumu koşar gellerler, gazeteci efendiler. Elleri fotoğraf makineleri ve kâğıt kalem, Tıpkı işçilerin hüviyetini tesbit etmeye çalışan ajanlar gibi. İşçilere yabancı bir dünyanın adamı! Elbetteki işçiler bunlardan ürkecektir.

Bütün bunlar iyi şeyler değil, fakat suç işçiyi böylesine karanlıklara iten işçilere okuma yazmayı bile çok gören bu sömürü düzenidir.

Elbette Heride işçilerde protestolarını kanuni yollarla yapacaklardır. Suçlu aramak boşunadır, suçlu bu sömürü düzenidir.

Dayak

Gazeteler büyük harflerle yazıyorlar. İstanbulda bir avukat karakolda dövülmüş. Olay Büyük

İkramiyelerin ilk avansı 7 Martta veriliyor

Haber aldığımızı göre 1968 İkramiyelerinin ilk avansı 7 Mart 1968 Perşembe günü verilecektir.

Bu İkramiyeler toplu sözleşmede alınan zamlarla birlikte hesaplanacaktır.

Millet Meclisine aksettirelecekmiş. Demokrasi kelli mesinin sık sık kullanıldığı memleketimizde bu hadise üzücüdür muhakkak. Ancak bütün vatan sevinen da binlerce köylü işçi her gün karakollarda şahitsiz delilsiz dayak yemektir. Kimse bunlar hakkında ne sual sorar ne de üzerinde durur.

Acaba Büyük Millet Meclisinde hep zengilerin, hatırlı adamların hakları mı korunur? İşçi köylü hakları ne zaman korunacak?

FISKE

Yuhalsanan, canı çer çevesi dökülen ve işçiler tarafından istenmeyen bir kuruluş olarak ilân edilen Maden İşçileri Sendikası ve onun başkanı suçunu örtmek için « Hadiseleri İşçi Partililer çıkarttı » diye rek sözde kendini savunmak istemektedir.

İşçiler kendisine ve sendikasına karşı ayak

lanmışlardır. Suçlu bu sömürü düzeniyle birlikte sömürü sendikacıları ojan kendileridir. Boşuna bize çamur atmaya kalkmasınlar. Zira oyun geri tepti.

Şayet kendilerinde, işçi parası yemekten arta kalan birazcık insanlık onuru varsa derhal istifa etmeleri gerekir.

GER-ÇEK:

Birazda biz Hükümet edelim

HÜSAMETTİN GÜVEN

Türkiyenin yönetiminde öteden beri kapitalist dediğimiz zengin sınıf el koymaktadır. Nüfusumuza oranla gölde bir damla olan bu sınıf kurmuş olduğu çarkla (sistemle) devlet yönetimini tekeli altına almakta dolayısıyla kanunlar kendi sınıfının menfaatine çıkarmaktadır. Bu kanunlardır ki onların daha palazlanmalarını (zengin olmalarını) temin eder.

Büyük bir çoğunluk ve büyük bir güç olan Emekçi sınıfı (İşçi-Köylü-Aydın vatandaş) sadece onlara oy temin eden bir halde durumuna düşmekte ve onların hükümet etmelerine alet olmaktadır. İşin garip tarafı bu sınıf seçimler de emekçi sınıfa sadece vaatler yapmaktadır. İktisadi bakımdan bulanım içinde olan emekçi, belki bize bir faydası olur düşüncesiyle onlara oy vermekte ve kendi sefaletini yoğunlaştırmaktadır.

1961 yılına kadar, emekçilerin kurduğu bir parti olmadığından emekçi sınıfı oy verse de soyguncu kapitalist partilerden biri seçilir ve memlekete hükümet ederdi.

Kapitalistlerin sıkılmadan slogan haline getirdikleri sözcüklerden biride bu vatani ancak biz yönetebiliriz. İşçi ve köylü sınıfından hükümet kadrosunda görev yapabilecek kişiler bulunmaz gibi adı ve aşağılık sözleridir. Çok eski tarihe gitmemek için 1940 tarihini esas alırsak, o günden bugüne dek geçen 28 yılda Türkiyenin nasıl yönetildiğini veya bu kapitalist denen zengin sınıfın nasıl hükümet ettiğini azıcık düşünürsek anlarız.

Soyguncu, sömürücü kapitalist denen zenginlerin hükümeti Vatandaşlarımızın ana davalarından başarılarını başarabilmişlerdir.

Türkiyenin sağlık işlerini mi başardılar?

Türkiyenin eğitim işlerini mi başardılar?

Türkiyede ağır sanayi mi kurdular?

Türkiyenin ulaşım işlerini mi başardılar?

Ve nihayet Türkiyenin işsizlik davasını mı başardılar! Kendi zenginlikleri ve çıkarlarından başka birşey düşünmeyen ve düşünme abiliğinden yoksun bugünkü kapitalist denen zengin sınıfların partileri ve hükümetleri, üstelik bu güzel vatani açlar diyarı haline getirdiler.

Kapitalist denen zengin sınıfın bu ihanetleri ne bir son vermek zamanı gelmiştir. Önümüzde ki genel seçimlere kadar işçi sınıfının itici gücü etrafında Köylü ve Aydın vatandaşlar birleşmeli ve demelidir ki, Çekilin yolumuzdan BİRAZ DA BİZ HÜKÜMET EDELİM. Edelim ki ihanetleriniz yüzünüzüze bir şamar gibi insin.

Türk-iş'in Türk işçilerine hiyaneti

Türk-İş, Türkiye işçi sendikalarının en büyüğüdür. Bünyesinde 1.000.000 işçi barındırıyor. Bu sendikaların idarecileri, Biz sendikalar politikaya karışmıyalım meclis üstü bir kuruluş olalım diyorlar.

İşçiler aleyhinde veya lehinde mecliste hazırlanan tasarılar, kanunlar görüşüldüğü zaman Türk-İş idarecileri meclisin kapısında bekleyip, meclise giren, çıkan milletvekillerine (aman beyefendi aman ağam, işçinin lehine şu kanun gelirse lehte, filan kanun gelirse aichte oy kullan diye yalvarıyorlar. Halbuki meclisin milletvekilleri (Türkiye İşçi Partisi milletvekilleri hariç) diğer milletvekilleri köyden olursa köy ağası çiflik sahibi, şehirden olursa tüccar, patron, ithalatçı, ihracatçı yani sirtimizden geçinen, elini sıcağından soğuga sürmeyen kolay para kazanan sınıftan olurlardır. Bu adamlar işçi lehine oy kullanırlarmı? Tabii ki işçi lehine oy vermezler. Çünkü işçi lehine verdikleri oylar kendi aleyhlerine olur. Bu adamlar delimidir kendi aleyhlerine oy versinler.

Bir patron işçiye ne kadar az ücret verirse o patron o derece kâr etmiş olur. Bir işçinin yevmiyesi ne kadar fazla olursa patron o derece az kazanç sağlar. Demek ki patronun kârı işçinin ziyanına, işçinin kârı patronun ziyanına yol açıyor. Şu halde patron millet vekili olursa pek tabii ki kendi aleyhine kanun çıkarmıyacaktır.

Başka bir mısâl: Bir tüccar millet vekili olduğu takdirde, bunun yapıcağıda düşük fiyata aldığı malı pahalıya satmaktadır. Bu millet vekili de hiç bir zaman malının ucuz fiyata satılması için kanun çıkarmayacaktır. Başta da söylemiştik ya Türk-İş yöneticileri «Biz siyasete karışmıyalım, meclis üstü bir kuruluş olalım» Meclis üstü denince bu meclis

üst katında bir yer değil, Bir meclis üstü diye işçiyi uyutma numarasıdır. Bu sendikacılar (du işçilerin sırtından gayet lüks bir şekilde yaşayıp meclis kapılarında patron ağa partilerin millet vekillerine temennalar çekerek meclis üstü politika izlemeye çalışırlar.

Meclisin kapılarında sömürücü partililerin milletvekillerine yalvarmakla mı meclis üstü bir politika izliyorlar?

Yeni bir haber çıktı gazetelerde. Çalışma bakanlığı bir tasarı hazırlamış işçilik sigortası kuracakmış. Bunun parası da, biz işçiler tekaüd olduğumuz zaman aldığımız kidede tazminatı denen

son yardımın parası verilmiyerek sağlanacak.

Biz diyoruz ki, Türk İş denilen kuruluş işçilere hiyanet etmektedir. Bu kuruluş büroşür, mecmua yazı, beyanatlarla işçilerin, köylülerin ve Türk sosyalistlerinin meclise seğılememesi için elinden geleni yapmaktan kaçınmıyorlar.

Emekçiler Türkiyenin tek sosyalist partisi olan Türkiye İşçi partisine girerek seçim yoluyla iktidara ağırlığımızı koyalım. Kendi menfaatlerimize yararına kanunlar çıkararak kendi kendimizi idare edelim.

M. Sevinli

İşçi

İlâhlar kurban mı arıyor

5 Şubat 1968 16 Şubat 1968 gününü bağlayan gece Kozlu Bölgesinde başlayarak Üzümler Bölgesine sıçrayıp genişleyen olay bitir bitmez ilâhlara kurban aramağa başlamışlardır. Evet bu hareketler de sanki Türkiye İşçi Partisinin ilâhları varmışcasına propaganda yürütülmekte hatta kendisi bilmez satılmış Sendika başkanı da bu meyanda demec vermektan hicap etmez. Neden bu iftiraları atarlar. Biz onlar gibi vatani ihaneti içlude değiliz. Biz onlar gibi halkımızın sırtından milyonlar vuruyoruz.

Bu gibi iftiralarla bizleri korkutacaklarını sanıyorlarsa aldandıyorlar. Biz kimseden korkmuyoruz, Korkmuyoruz çünkü, kapitalist denen zümre gibi vatan satıcılardan değiliz. Ancak onlar zaten fakir olan bizlerin huzurunu bozmak için yaparlar bunu. Herkesin evinde anne si ailesi ve çocukları vardır. Onlar üzerinde bu alçakça yayınlar etki yap-

makta ve evde huzurlarımızı bozmaktadırlar. Yeter artık.

Gerçekler konuşsun. Yıllarca havzamızda yapılmakta olan kanunsuzlukları bir yana bırakalım. Son zamanlarda kimlere 10 TL ye kadar zamlar verildi. Neden, yangında malmı kaçırdınız 1967 yılı birinci ayda tarafsız komisyonca verilen yer altı 20. yer üstü 17 TL. yöv miyeyi temcit pilâvı gibi ısıtıpta şimdi sözleşme maskesi ile vermek isteyenlerden mes'ul olanlar neden aranmaz. Toplum psikolojisinden bir haber midirler. Alt yapıda biriken ekonomik zorlukların ve sömürü düzeninin etkisini hiçmi hesaba katmazlar.

Evet beyler, Maden işçisini halâ davar yerine mi kovuyorsunuz ki, şunun bunun tahriki ile bu boykotu yapalım.

Yoksa maksadımız ilâhlara kurban aramakca başka kapıya.

Devlet buba sen kimin bubasıydın?

11 sene evvel Çaydamar ocaklarında çalışmak ta iken hastalandım Beni ocaktan kapı dışarı ettiler. Hem de tek kuruş vermeden.

Şimdiyse 11 seneden beri işsizim 11 cana bakmaktayım. Çok mağdur durumdayım işe girmek istedim, beni doktor mesleki çıkardı. Hastahanedeki doktorlar bize insan gözü ile bile bakmıyorlar. Bir kağıdı imzalamak için kalem vermediler. Bizim elimizde zehir mi var anlamadım ki. Şimdi ben ne

yapacağım, doktorlar ocakta çalışamaz diyorlar. İşletme dışarıya işçi almıyor, sapaşğlam bir adamım 97 kilo gellyorum. Bizim canlar ne yiyecek. Devlete buba dedik, bubalık böyle mi olur demek ki devlet buba zenginlerin bubasıymış, fakir fukaranın bubası elbet meydana çıkar. Gayri ne diyeyim, hep anladık neyin ne olduğunu elbet bida seçim olur.

Devrek Veysiöglü

Köyünden bir emekçi

Köylüler Meclise

Dört yılda bir çağırılıp

Köyün meydanlarına

Bir yığın palavrayla

Aldatıldık bunca yıl

Bize bizden başkasından

Fayda yok gardaş ayıl

Biz savaştık cephelede

Sonra kaldık köşelerde

Tepemizde kızgın güneş

Önümüzde kara sahan

Gece gündüz çalışırız

Dayan gardaşım dayan

Hiç zahmet etmeyin beyler

Dört yılda bir köylere

Bıttık artık yalanlardan

Hakkımızı aramaya

Gidiyorduz gardaşlar,

Meclise tarlalardan

Köy kalkınma kooperatifleri kurulurken

Kooperatifçilik doğru dan doğruya köylüyü sömürücü tüccarın elinden kurtarmakla kalmayıp, köylünün birlik kurmasını sağlayan bir teşkilattir. Köylü kardeşlerimiz çeşitli dallarda ürettikleri ürünlerini komisyoncu ve aracılara kaptırmadan kooperatifleri vasıtası ile değer flatına satabileceklerdir. Dolayısıyla dışardan almak mecburiyetin de oldukları maddeleride piyasanın rayiç flatlarından daha ucuzca temin edebileceklerdir. Kooperatifin kârlarına da hisseleri oranında ortak olacıklarından aldıkları malın ücreti biraz daha düşük olacaktır.

Devlet köy kalkındırma kooperatiflerini kurmakla görevlendirilmiştir. Ama hakim sınıfların temsilcileri olan çeşitli partiler ve iktidar, kooperatifler kanun tasarisını kanunlaştırmazlar. Zira billiyorlar ki bu kanun çıktığı takdirde köylü kardeşlerimiz örgütlenecek, ürettikleri ürünleri komisyoncu ve aracılara kaptırmıyacaktır.

Köy işleri bakanlığı tarafından kooperatiflerin kuruluşuna ait bir ana sözleşme (Tüzük) hazırlanmıştır. Ve mevcut kooperatifler bu ana sözleşme esaslarına göre kurulmak tadırlar. Aynı sözleşmenin bir maddesinde kooperatifin kefaleti altında % 1,5 faiz ve uzun vade ile ziraat bankası kredilerinden istifade edememiştir. Ziraat Bankası köylüye kredi vereceği yerde tüccara kredi vermekte devam etmektedir. Banka tüccarın istek ve arzularına boyun eymekte, tüccar da zenginliğin verdiği güçle kooperatifleri sabote ettirmek için kooperatifin kurulan köy halkından kiralık adamlar tutmakta ve olmadık iftiraları, saf-sataları yaymaktadır. Maksat meclislerdeki efen

dileriyle beraber tabanda başlayan bilinçli uyanışı daha ilizken yok etmektedir.

Örneğin: Devreğin Bılık köyüne 1967 yılında kurulan kooperatife yine devreğin sayılı un ve çeşitli dallarda toptan ve parakente satış yapan bir FİRMA tarafından yapılan bir takım yolsuzluklar gibi neleriyle karşılamak tadırlar. O firmaki sırf kooperatifi köylü kardeşlerimizden gözünden düşürmek için un çuvallarının yarısını kepek ve diğer yarısında un doldurmak gibi bir fiil göze alıp bu işlemi yerine getirmekte bir sakınca görmemiştir.

Köylü kardeşlerim:

Birde senin parti olan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'nin programına bakalım ve kooperatifçilik hakkında neler diyor:

(Küçük işletme sahiplerinin kendi ortak meselelerini çözmek ve işlerini görmek amacı ile serbest kooperatifleşme hareketlerine girmeleri teşvik olunacaktır. Kooperatif kurma konusunda iki noktada önemle durulacaktır.

1- Kooperatiflerin üretticiler tarafından kendi arzularıyla kurulması, köylülerin kooperatif kurma ya veya mevcut olanlara girmeye hiç bir şekilde zorlanmamasıdır.

2- Kooperatiflerin demokratik esaslar içinde kurulup işletilmesinin sağlanması, bunların daha güçlü üreticilerin nüfusu altına girmelerinin önlenmesi ve her halde küçük üreticilerin çoğunluğunun yararına işlemelerinin sağlanmasıdır.

İşçi Partisinde toplanıp seçimle başa geçince biz köylüler bu işlerde düzeltilmesini biliriz.

Ebe, Ebe, Ebe...

Arıt Bucağı, 17 köyü, 50 den fazla mahallemizin bir ebesi vardı. Onu bizden almışlar. Ereğliye vermişler. Neden?

Hep böyledir. Bizden alırlar. Bizden asker alırlar. Vergi alırlar. Neden ocaklarına ve Almanya'ya işçi alırlar. Ormanlarımızdan kereste alırlar. Yetiştirtilmiş ürünleri ucuzca elimizden alırlar. Seçimlerde oylarımızı alırlar. Gumanın 6 köyünün bir eski okulunda bir tek öğretmenimizi çok görürler. Zaman zaman elimizden alırlar. Nufuscumuzu sık, sık alırlar. Defterleri Bartın'a taşırlar. Yolunuza bakmazlar. Kırılmış çakıl hazır yolun kenarında durur. Yolunuza dökmeyiz. Makinalar boş durur, Karaköylerin yolunu yapmaz.

Bize sağlık memuru, doktor vermezler. Sağlık merkezi, doğum evi, dispanser kurmazlar. Fabrika hiç kurmazlar. Elektrik-su vermezler. 10 tane köyümüze okul yapmazlar.

Cehil kalan çocuklarımızın hakkını kim ödeyebilir?

Gumanın 17 Mahallesi haftada bir pazar kurulmasını ister. İzin vermezler. Pazar kararını verdik derler. Vermezler, vermezler oğlu vermezler.

Hep bizden alırlar. Neden? Düşün. Bizde insanız, insan gibi medeni yaşamak istiyoruz diyelim kardeşlerim.

Nasıl olmuştaki bize bir ebe vermişlerdi. Analarımızın hatırı için onunla ağzımızı tutmuşçuk. Şimdi anamızı ağlatırlar. (Ağlarsa anam ağlar, başkaları yalan ağlar) Anamın ağlamasına dayanmamam...

Arıt Çöpbey köyünde

N. Hatipoğlu

İşçi ücretleri çok düşüktür

(TİP) Türkiye İşçi Partisi işçilerin alın teri olan haklarının verilmesi için olanca gücüyle mücadele etmektedir

Dünyanın hiç bir ülkesinde Türkiye'deki kadar düşük, daha doğrusu yüz karası olan bir ücretle maden işçisi çalıştıran hükümet yoktur. Zonguldak maden ocaklarında çalışan işçi kardeşlerimiz senelerden beri babadan oğula maden ocaklarında hayatları pahasına memleketin milli servetini yer yüzü ne çıkarmaktadırlar.

Buna karşılık aldıkları ücret verenler için bir yüz karasıdır. Bu gün on beş yirmi lira yevmiye ile Türkiye'de maden işçisi çalıştıran başka memleketlerde söyleyen olsa adama deli derler. Çünkü Avrupa ve Amerika maden ocaklarında işçilerin aylıkları en az 3-4 bin lira arasındadır.

Bundan başka işçi çocukları en yüksek okullara kadar gidebilme ve okuyabilme imkânlarına sahiptirler. Emekli olan işçi hayatının sonuna kadar aynı parayı emekli aylığı olarak almaktadır.

Bizde ise 15-20 lira arasında yevmiye ile çalışan işçiler nerde kaldı çocuklarını üniversiteye göndermek şöyle dursun davaları ve malları beklemek için ayağında ve üzerinde doğru dürüst ne pabuçu vardır, ne de soğuktan korunacak bir elbise vardır. Akşam eve dönünce doğru dürüst yatacak yeri bile yoktur. İşçi kardeşlerimiz canları pahasına gece gündüz yer altında çalışırlar. Fakat kasabın önünden geçerken etlere bakarlar. Dükkanların önünden geçerken giyim kuşam mallarına bakarlar. Lokantaların önünden geçerken yemeklerin kokusuyla doymaya çalışırlar. Bumudur hakları?

Biz diyoruz ki bütün değerlerin yaratıcısı işçi kardeşlerimiz insan gibi yaşayabilmeli yani istediği zaman et yiyebilmeli, üç günde bir defa tatlı m e y v a yiyebilmeli, çocuklarında bir imkan

sağlayabilmeli. İşçi çocukları parasız olarak devlet tarafından okutulmalı bunlar işçilerin en tabii haklarıdır ve herkesten fazla haklarıdır. İşte Türkiye İşçi Partisi bunun mücadelesini yapmaktadır.

Unutmamak lazım ki:

İşçi ve köylü kardeşlerimizin oylarını kullanırken bu meseleleri iyice düşünmeleri gerekir.

İŞÇİ DAVALARI

Bilindiği gibi binlerce maden işçisi yevmiyelerinin azlığından, haklarının verilmemesinden, yemekte, iş başında, hastahane, dispanserlerde, yolda, izde kendilerine insanca muamele edilmediğinden dalma şikâyetçilerdir.

Dertlerini dinleyen, haklarını koruyan bir sahipleri yok. Hakarete uğrarlar, on paralık bir hata yüzünden, hattâ bazen keyfi olarak yevmiye cezası görürler. Zaten ocağa girip, bir yevmiye yapan işçinin anasından emdiği burnundan gelmiştir. Bir ayda aldığı parayla 450 — 600 civarında. VERİLEN YEMEK YETMEZ, çok kere ocaktan geç çıkarlar, 10-12 saat çalışanlar çok, fazla saat

için para vermezler işçilere, yemeğin sonu kalır, yese bir türlü, yemese bir türlü. İşçi kardeşlerimiz aldıkları aylıkları (en az 100-150 lirasını dışarda lokantaya, bakkala ve rerek karınlarını doyururlar. Elinde kalan 3-4 yüz lira ile köylerine giderler.

Çoluk çocuklarının yemesi, giymesi, evin öteberi masrafları, hayvanların masrafları bu ellerindeki 3-4 yüz lira ile zor karşılanır.

Bu vaziyet karşısında tekrar grubunda ocağa dönen işçi kardeşlerimizin elinde avucunda beş on lirası ya kalır ya kalmaz. Ne yaparsınlar bir kere oylarını verip iktidara geldikleri partiler kendilerinden yana çıkmamıştır.

İşçiden Mektup

Hakiki Sendikacılık bumudur?

Bizim sendikacılar An kara'ya toplu sözleşmeye gidiyoruz derler, Efendim biz sendikacıyız işçi haklarını almak için toplu sözleşme yapacağız sonra sendikayı şahısların menfaatine alet etmek isterler.

Sendika ne Ahmedin, ne de Mehmedin çiftliğidir. Sendika bizimdir. Bizim karşımızda yalanlarla bizi kandırmağa çalışanlara biz bir gün sorarız. Çünkü sendikayı Ahmet, Mehmet kurmuş değil biz işçiler kurmuşuzdur. İcap ederse onları da gel aşağı ederiz. Bunu da anayasa yolu ile yaparız. Çünkü seçimle geldiler, seçimle giderler. Bunu iyi bilsinler ki bu haklıdır.

Neden diye soranlar olursa onu da şöyle çıkarlız: yaş dolayısıyla işten ayrılanların emeklilik haklarını vermezken bialm paraları zenginlere alt partileri propagandası yoluna harcıyarak kitap bas tırıp bizlere dağıtmaya lüzum yok. Bize eğitim, kültür ve geçim lazım. Biz reyimli hangi partiye vereceksek biz biliriz.

Sendikamız o kadar zenginse bize okuma yaz-

ma öğretsin. Boşuna paraları harcamasın. Bir gün sorulursa cevap vere mezler. Onuda kendileri düşürsünler.

Kozludan Bir İşçi

Çerde de sohbet

Çerde Ulusun uzak bir köyü, Çerde de halk ne eder, ne ile geçinir nasıl yaşar burasını herhalde hiç düşünen olmadı şimdiye kadar.

Hükümet çerde'ye okul yapmamış ama Çerde li yapmış. Çerdeli şimdi hükümetten daha güçlü, daha güçlü olacak; hele kendi arasından meclise adam soksun da görün siz onu.

Efendim diye söze başlayıp (bizim millet tenbel dir, anlayışsızdır, iyilik yaramaz) diyenler kendi okulunu kendi okulunu kendi açan Çerdeyi görmeliler.

Çerdeli bu gün olayları az çok değerlendireyor. Yarın hükümetin bütçesinin neden zayıf olduğunu, neden kendi iyiliği ne kanunlar çıkmadığını anlayacak, şimdi okulunu kendi yapan, yarın meclisine, kendi gidecek olan Çerde'ye ne mutlu.

Çerdeli
Bir Emekçi

Düzen suçlu arıyor

(Bağtarafı 1 nci sahifede)

onu bunu suçlamaya kalkmak hiç bir zaman meseleyi çözüme getirmeyecektir.

İşçileri ayaklandıran temel mesele ekonomiktir. İşçi istismardan şikâyetçidir. İnsan gibi çalışmak ve insan gibi yaşamak istemektedir.

Eibetteki her çeşit kültürden yoksun olan maden işçileri ancak böyle protestoda bulunabilirler.

«İşçilerin kulağına kar suyu kaçmış» diyenler tarihin akışından habersiz olanlardır. İşçiler politik bilince kavuştukça bu gibi kanunsuz baş kaldır malar bitecek ve işçi sandık başında hakkını arayacak ve meclise bizzat giderek kendi hakkını gene bizzat kendisi savunacaktır.

S. YUMRUK

BEĞENDİNİZ Mİ BEYLER?

Onbinlerce işçi ne yapsakta sabah kahvaltısında çaya katık yapsak. Zeytin 10 lira, beyaz peynir 14 lira kaşar peyniri zaten yiyemeyiz, tereyağını zenginlerden duyarız, bal olsa ilaç yerine kullanırız. Kahvaltı için çay sofrasına oturan orta lama olarak 5 nufuslu aile reisleri olan işçi çocuklarına karşı suçlu durumuna düşüyor, yüzü gülse bile içi kan ağlıyor. Ve bu hal işçiyi hayatından bıktırıyor.

Birde kapitalist denen zengin sınıfa bakalım. Aile reisleri olan zengin

evinde çay masası kurulur, tereyağı, reçel, peynirin çeşitleri, zeytinler, sofrada hazır dururdu çocuklar hangisini yesek acaba diye naz ederler. Kapitalist yokluk içinde kıvrananları düşünmeden keyfinden dört köşe olur.

Gördünüz mü?

İşçi diğer oyunlarını bırak, yalnız sabah kahvaltısında bile hayatından bıkar, ömründen çok şeyler kaybeder. Zengin denen kapitalist ise, her za manki gibi zevkle çocuklarının yemek yiyişlerini seyreder.

Dizgi, baskı

Bingöl Matbaası

Tel.2390 Zonguldak

Sahibi

Hüsamettin Güven

Sorumlu Müdür:

Ahmet Hamdi Dinler

—21 Şubat—1968

Sayı:97 Fiyatı: 25 Kuruş

Yıllık Abone Fiyatı 6 TL.